

Arrest

nr. 73 864 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 april 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Armeense nationaliteit, verklaart op 16 juli 2009 België te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 23 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 50 395 van 28 oktober 2010 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoekster geweigerd.

Op 30 juli 2010 en op 12 oktober 2010 dient verzoekster een aanvulling in.

Op 16 maart 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoekster.

Op 17 maart 2011 dient de raadsman van verzoekster per fax een aanvulling in.

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan meerdere aandoeningen waarvoor zij een medicamenteuze en gespecialiseerde behandeling krijgt. De behandelingen werden reeds opgestart. De behandelende geneesheer attesteerde dat de duur van de behandeling onbepaald is, maar dat de evolutie en prognose gunstig zijn indien de gespecialiseerde behandelingen worden verdergezet. (zie gesloten omslag in bijlage/

De betrokkene kan reizen.

Strikt medisch gezien is mantelzorg niet noodzakelijk.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings - en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie gesloten omslag in bijlage en administratief dossier)

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokken, zijnde Armenië:

Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien de aandoeningen van betrokkene in deze lijst van gratis zorgen zijn opgenomen, is zowel de medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een (gespecialiseerde) arts volledig kosteloos voor betrokkene.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-adviseur niet vermeldt dat betrokkene, ondanks haar ziekte, arbeidsongeschikt is. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat zij niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet niet-officiële) kosten verbonden aan de nodige behandeling.

Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat betrokkene tijdens haar interview (dd 03.08.2009) tegenover de asiendiensten verklaarde drie dochters te hebben. Ze verklaarde dat twee van haar dochters woonachtig zijn in Armenië. Haar derde dochter, met name A.G. (R.R.: 085041059644), reisde mee met betrokkene naar België Op 17 11.2011 diende ook haar dochter een aanvraag 9ter in bij onze diensten.

Ook dit verzoek werd op 24.03.2011 ongegrond verklaard. Er zijn dus met name geen redenen om aan te nemen dat deze drie dochters niet in staat zouden zijn om voor eventuele bijkomende (al dan niet-officiële) kosten verbonden aan de medische behandeling van betrokkene in Armenië in te staan. Dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Betrokkene was voorafgaand aan haar verblijf in België (cfr. haar eigen verklaringen tegenover de asiendiensten op 03.08.2009) woonachtig in de Armeense hoofdstad Jerevan. Ze kan voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken van de stad of in de (al dan niet gespecialiseerde) ziekenhuizen van de hoofdstad. Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven .

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de aangehaalde problemen in het herkomstland, de redenen voor vertrek uit Armenië) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt en niet aantoot op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

“1) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dan artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids en redelijkheidsbeginsel;

2) Schending van de rechten van de verdediging;

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 23 december 2009, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 23 december 2009 en navolgend schrijvens dd. 11 juli 2010 en dd. 12 oktober 2010 diverse medische attesten had voorgelegd (m.n. dd. 1 december 2009, 1 juli 2010 en 5 oktober 2010 van dokter V.T.; dd. 25 juli 2009 van het I.F.A.C. Laboratoire de Biologie Clinique; dd. 1 april van dokter N.I.S.; en psychotherapeutische verslagen dd. 13 november 2009, 18 mei 2010 en 11 augustus 2010 van psychologe K.K.N.) waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt

aan enkele medische aandoeningen die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 23 december 2009, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoeker meerdere objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt.

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door een psychiater en psycholoog noodzakelijk is.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk, een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede, blijkt uit de door verzoekster voorgelegde verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Als uit de verslagen van haar behandelend arts blijkt dat er medische behandelingen lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in haar advies dd. 16 maart 2011, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 22 maart 2011 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven.

Ten derde verwijst de controle-arts in zijn advies dd. 16 maart 2011 naar een zgn. correspondentie met e.z. dokter B. A. uit Armenië, waaruit volgens de controle-arts zou moeten blijken dat psychotrope geneesmiddelen en psychische zorgen beschikbaar zijn in Armenië; zonder evenwel een kopie van die rapporten aan verzoekster mee te delen.

Op die manier wordt aan verzoekster en aan haar behandelende arts de mogelijkheid ontnomen om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie; deze te onderzoeken en om vervolgens na te gaan of deze al dan niet op verzoekster zelf van toepassing is.

Verzoeksters rechten van de verdediging worden geschonden omdat zij de zgn. correspondentie tussen de controlearts en de Armeense arts inhoudelijk niet kan verifiëren laat staan dat hij deze aan enige kritiek zou kunnen onderwerpen.

Ten vierde is de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd met de door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

Integenstelling tot hetgeen door de controle-arts wordt voorgehouden in het medisch advies dd. 16/03/2011 ("... De betrokkenen kan reizen...."), blijkt uit de voorgelegde medische verslagen dat voor verzoekster een terugkeer naar het herkomstland medisch tegenaangewezen is.

(Zie pag. 4 medisch verslag dd. 01/12/2009 van dokter V.P. – Stuk 1 bij het initieel verzoekschrift dd. 23/12/2009.

Le patient peut-il voyager vers son pays d'origine?
Non...)

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de voorgelegde medische verslagen.

De arts-attaché vergenoegt zich ten onrechte met het louter tegenspreken van de medische verslagen van de behandelende geneesheer van verzoekster.

(dr. V.P. attesteerde in het medisch attest van 1/12/2009 dat de betrokkene op dat ogenblik niet kon reizen naar het land van herkomst (omwille van een rechtsreeks oorzakelijk verband tussen haar land van herkomst en haar medico-psychologische toestand) en dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst onmogelijk zijn; dit betreft evenwel geen strikte medische contra-indicaties om te reizen...).

Deze conclusie van verweerder is dan ook strijdig met de adviezen van de behandelende arts, minstens is de conclusie van verweerder voorbarig.

Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat bovendien strijdig was met de medische verslagen van de behandelende arts, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 23 december 2009 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

(zie verzoekschrift dd.23/12/2009:

(...)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters geneesheer tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 23 december 2009 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekster of bij haar arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

De arts-attaché heeft ten onrechte de door verzoekster voorgelegde verslagen op een niet-onderbouwde wijze weerlegd.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993.67 ev.)."

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet dienstig de rechten van verdediging kan inroepen gezien die *in casu* niet van toepassing zijn.

Wat de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, stelt de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De overwegingen van de bestreden beslissing laten verzoekster toe te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Deze motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag ongegrond is. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij stelt verder dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen zonder *in concreto* aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn. Het loutere feit dat verzoekster medische attesten heeft voorgelegd waaruit verzoekster zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard.

De verwerende partij wijst erop dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land. Uit dit advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij stelt dat gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt tegen een terugkeer naar Armenië, het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Verzoekster kan volgens de verwerende partij ook met haar derde kritiek niet worden gevolgd. Verzoekster poogt voor te houden dat de correspondentie met de Armeense dokter B. ook aan haar had dienen te worden meegedeeld. De verwerende partij stelt dat indien verzoekster kennis had willen nemen van de inhoud van deze correspondentie, zij steeds om inzage in het administratief dossier kan verzoeken. Verzoekster heeft dit kennelijk nagelaten zodat ze niet ernstig kan voorhouden de inhoud ervan niet te kunnen onderzoeken of aan kritiek te onderwerpen.

Verder wijst de verwerende partij erop dat door de ambtenaar-geneesheer verzoeksters mogelijkheid om te reizen op basis van de voorgelegde medische attesten vanuit medisch perspectief werd beoordeeld. Ook de kritiek als zou verzoekster moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek is manifest ongegrond. Het berust volgens de verwerende partij immers tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beslissen verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen doch *in casu* heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

De verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

3.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs

wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf, dat de arts-adviseur in haar verslag tot de conclusie komt dat de aandoeningen van verzoekster, hoewel deze kunnen beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Er wordt in de bestreden beslissing onder verwijzing naar het administratief dossier gesteld dat in Armenië de nodige opvolging en behandeling voor verzoekster voorhanden zijn en dat deze voor haar toegankelijk zijn. Verder stelt de bestreden beslissing dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet in staat zou zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven, zodat er dan ook van uitgegaan kan worden dat zij in staat is in te staan voor eventuele bijkomende kosten verbonden aan de nodige behandeling. Tevens stelt de bestreden beslissing dat verzoekster tijdens haar interview van 3 augustus 2009 tegenover de asiendiensten verklaarde drie dochters te hebben en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat deze drie dochters niet in staat zouden zijn om voor eventuele bijkomende kosten verbonden aan de medische behandeling van betrokkene in Armenië in te staan. De verwerende partij stelt vervolgens dat de financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is. Hetzelfde geldt voor wat betreft de geografische toegankelijkheid aangezien verzoekster voorafgaand aan haar verblijf in België woonachtig was in de Armeense hoofdstad Jerevan, waar ze voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht kan in de lokale medische centra/poliklinieken van de stad of in de (al dan niet gespecialiseerde) ziekenhuizen van de hoofdstad. Verder stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing dat verzoekster beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration, die de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland wil verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Dit alles in overweging genomen bestaat er volgens de staatssecretaris in de bestreden beslissing dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië. Er wordt geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM. Tenslotte stelt de bestreden beslissing dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van verzoekster, dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste artikel 9*ter* als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede artikel 9*bis* voor in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen zodat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9*ter* vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Verzoekster maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar correspondentie met dokter A. B. zonder evenwel een kopie van deze correspondentie aan verzoekster mee te delen, zodat aan haar en haar behandelde arts de mogelijkheid ontnomen wordt om kennis te nemen van de inhoud van deze correspondentie, deze te onderzoeken en vervolgens na te gaan of

deze als dan niet op verzoekster zelf van toepassing is. Verzoekster meent aldus dat haar rechten van verdediging worden geschonden.

De Raad herneemt vooreerst dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing verwijst naar een e-mail van 4 november 2008 en een schrijven van 25 mei 2009 van professor A. B. van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan waaruit blijkt dat de aandoening kan behandeld en opgevolgd worden in Armenië en dat medicatie voor haar aandoening beschikbaar is. Vervolgens worden in het advies de voornaamste elementen uit voornoemde documenten aangehaald om te stellen dat de aangehaalde medicamenteuze behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en dat de behandeling en opvolging door een specialist eveneens beschikbaar zijn. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Bovendien merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat wanneer een stuk niet opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen. Het feit dat verzoekster geen kennis heeft verkregen van deze bewuste correspondentie doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). *In casu* zijn het voorwerp, namelijk de e-mail van 4 november 2008 en een schrijven van 25 mei 2009 en de inhoud bekend en bevinden deze stukken zich in het administratief dossier. Gezien in de bestreden beslissing de essentiële elementen die geleid hebben tot de bestreden beslissing, opgenomen zijn in de motivering van de bestreden beslissing, kan verzoekster allerminst voorhouden als zou zij de inhoud van de bestreden beslissing niet kennen en bijgevolg niet in staat zijn de inhoud te toetsen. Van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing - verschaft omtrent de reden waarom ze besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merkt verzoekster op dat zij meerdere objectieve en verifieerbare medische verslagen heeft voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt. Aan de hand van deze verslagen kon volgens haar worden afgeleid dat de medische aandoeningen van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. Verzoekster is van mening dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat zijn.

Uit de bestreden beslissing met bijgevoegd advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat *“vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze posttraumatische depressieve toestand en/of dit posttraumatisch stress syndroom bij de betrokkene, hoewel dit beschouwd kan worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt, (...).”* Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer van mening was dat op basis van de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd, blijkt dat zij lijdt aan een

aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dus de medische aandoening niet heeft "*geringschat*" en dat zij ook van mening is dat deze aandoening van die aard is dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer besluit wel dat verzoekster kan worden behandeld in Armenië voor deze aandoening.

Verzoekster stelt verder dat uit de door haar voorgelegde medische verslagen blijkt dat een gegrondverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat op het moment van de bestreden beslissing duidelijk bepaalde dat "*De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*" Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan verzoekster geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Vervolgens stelt verzoekster dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat een medische behandeling momenteel lopende is, dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn en dat als zijn behandelende arts dit bevestigt dit redelijkerwijze moet kunnen volstaan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat "*betrokkene lijdt aan meerdere aandoeningen waarvoor zij een medicamenteuze en gespecialiseerde behandeling krijgt.*" De gemachtigde van de staatssecretaris, die vaststelde dat verzoekster een behandeling volgde, heeft daarom de behandelingsmogelijkheden van verzoekster in Armenië onderzocht en of deze voor haar toegankelijk zijn. Het feit dat zij haar behandeling reeds heeft aangevat, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en maakt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris haar een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet diende toe te staan.

Waar verzoekster tenslotte in haar eerste en tweede middel stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich in haar advies hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere beschrijving van de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een synthese weer te geven, dient er opgemerkt te worden dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist geen machtiging tot verblijf aan verzoekster toe te kennen. Door louter opnieuw te verwijzen naar de neergelegde medische attesten die reeds beoordeeld werden door de arts-attaché, toont verzoekster immers niet aan dat dit oordeel in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of steunt op een foutieve feitenvinding.

Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, is de bevoegdheid van de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door verzoekster aangebrachte medische attesten. De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bijgebrachte stukken. Verzoekster toont met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-adviseur die daarenboven rekening hield met alle door verzoekster op dat ogenblik bijgebrachte stukken. De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een volledige en correcte feitenvinding.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd is met de door verzoekster voorgelegde medische verslagen. In tegenstelling tot wat de ambtenaar-geneesheer voorhoudt in haar advies van 16 maart 2011, namelijk dat verzoekster kan reizen, blijkt volgens verzoekster dat een terugkeer naar haar land van herkomst medisch tegenaangewezen is en

dat zij niet mag reizen. Zoals hiervoor reeds uiteengezet heeft de ambtenaar-geneesheer rekening gehouden met alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen. Na grondig onderzoek van deze verslagen komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat verzoekster kan reizen. Dit betreft een medische beoordeling die niet kan worden overgedaan door de Raad. Door louter te verwijzen naar de door haar opgestuurde medische verslagen die de ambtenaar-geneesheer in haar beoordeling mee heeft genomen, toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zich heeft gebaseerd op het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de conclusies van de bestreden beslissing kan niet tot de schending van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, maar dat zij dit ten onrechte heeft nagelaten, verwijst de Raad nogmaals naar het advies van de arts-adviseur waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekster aangebrachte medische stukken grondig werden onderzocht en waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië grondig werd nagegaan. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het bovendien tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort om te beslissen de aanvrager al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat dit niet nodig was om tot een beslissing te komen. Het komt niet toe aan de Raad om deze medische beoordeling over te doen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht die in dit verband wordt aangevoerd, kan niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in haar aanvraag voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. De Raad stelt vast dat verzoekster met deze bewering niet uiteenzet welke individuele elementen uit haar aanvraag de verwerende partij niet op voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Deze uiteenzetting kan dus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in zoverre verzoekster met haar uiteenzetting in het eerste en tweede middel tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenfinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* toont verzoekster niet aan dat werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster tenslotte het redelijkheidsbeginsel aanvoert, verwijst de Raad naar de bespreking van het vierde middel.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“3) *Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)*,

Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 23 december 2009 en navolgende schrijvens dd. 11 juli 2010 en 12 oktober 2010 voorgelegde medische verslagen bleek dat verzoekster omwille van medische redenen een terugkeer naar haar herkomstland onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar zijn land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende ' medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt."

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. De verwerende partij wijst er verder op dat verzoekster, mede gelet op het duidelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, niet aannemelijk kan maken dat er een risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. In het advies van de ambtenaar-geneesheer werd uitvoerig toegelicht dat er behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en in de bestreden beslissing wordt er ook uitdrukkelijk na onderzoek op gewezen dat deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Verzoeksters loutere beweringen die ongestaafd blijven, kunnen hieraan geen afbreuk doen.

3.2.3. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster verwijst naar haar gezondheidstoestand, naar het feit dat volgens haar een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze oordeelde dat "De betrokkene kan reizen." De gemachtigde van de staatssecretaris heeft eveneens de behandelingsmogelijkheden voor verzoekster in Armenië onderzocht en of deze voor haar toegankelijk zijn en is tot de conclusie gekomen dat de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst voor verzoekster gegarandeerd is en dat deze medische zorgen, behandeling en opvolging er ook beschikbaar zijn. Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM in haar hoofde aan. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat als volgt luidt:

"4) Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Uit de door verzoekster voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 16 maart 2011. dat niet volledig was en strijdig was met de voorgelegde verslagen.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.”

3.3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris gelet op de concrete elementen van het dossier, inclusief het advies van de ambtenaar-geneesheer terecht heeft beslist dat verzoeksters aanvraag ongegrond is. De verwerende partij wijst erop dat de Raad enkel onderzoekt of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder stelt de verwerende partij dat verzoekster met haar summiere beschouwingen op geen enkele wijze aantoonde dat de gemaakte beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Evenmin toont zij aan dat zij bijkomend had moeten worden onderzocht door de ambtenaar-geneesheer of waarom het onredelijk zou zijn dat dit niet is gebeurd.

3.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding heeft geoordeeld dat de aandoeningen van verzoekster behandelbaar zijn in Armenië en dat de noodzakelijke medische zorgen er beschikbaar en toegankelijk zijn en dat zij kan reizen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Waar verzoekster opnieuw stelt dat het onredelijk was van de verwerende partij om haar niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen en zich louter heeft beperkt tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET